

**JAMES MACDONALD, «Blasting back at the critics»
[«Rebentant els crítics»], al diari *The observer*, 22 de
gener de 1995. (Traducció: Alícia Gorina)**

No puc suportar la idea de justificar una obra. Les obres haurien de parlar per elles mateixes en el moment de la representació. Però el nivell de rebombori crític sobre una petita producció de la Sala Petita del Royal Court (Upstairs) ha sigut tan extrem que es fa necessari algunes declaracions sobre el procés pel qual s'ha produït l'obra.

Fa quasi un any des que l'agent de Sarah Kane va enviar *Blasted* al Court. Va ser llegit pel comitè de lectura i va generar una vívida discussió en una reunió de textos. Tothom admirava la qualitat de l'escriptura —tenia seguretat, humor i economia en el llenguatge. L'estructura de l'obra era molt inusual i valenta. Canviava de realitat a mig camí amb un treball dramàtic o semblaria forçat? Tractava de Bòsnia? En aquest cas, per què no escriure-ho més obertament? Donat el cas de la dificultat de la peça, fer una lectura per a un públic convidat semblava un primer pas raonable. Això va confirmar el talent de l'escriptura, però no va poder revelar el dens i metafòric paisatge visual

de l'obra de manera complerta. L'única manera de fer-ho era posant-la en escena.

Què provocaria veure aquesta obra al públic? Simplement pretén impactar? No, vam intuir, pretén parlar honestament sobre la violència, però per aconseguir-ho ha d'impactar. La majoria de la violència que ens trobem se'ns ven com a entreteniment a la televisió, i per la cobertura dels diaris. Hi ha moments de l'obra que encara trobo impactants després de setmanes d'assajos. O sigui que per què algú hauria de pagar per ser impactat? Perquè el teatre és un fòrum de debat, i si ha de romandre central en la nostra cultura, necessita debatre els temes centrals dels nostres temps. Si el que sembla que està passant a la nostra cultura és un increment de la nostra fascinació i glamurització de la violència, aleshores hauríem d'anar en aquesta direcció. *Blasted* fa això. També parla de manera eloqüent i amb passió del nacionalisme, el racisme, l'abús físic i emocional, les fantasies sexuals i la necessitat masculina de l'autodestrucció. És la primera obra d'una persona de vint-i-tres anys amb un gran cor i talent dramàtic. Si això no és el que el braç experimental de la nova escriptura teatral hauria de fer, no sé el que és.

Vam decidir programar *Blasted* com a part d'una temporada de primeres obres de joves dramaturgs produïdes en associació amb el Royal National Theatre Studio, patrocinats per la Fundació Jerwood. Forma part d'un tipus de nova escriptura impactants tant en la forma com en el contingut. *Blasted* es troba al difícil extrem dels dos, i com a tal no pot ser per a tots els gustos. I així ha passat. No és sorprenent que no hi hagi gaire terme mig. La gent està pertorbada i provocada intel·lectualment, o pertorbada i enfadada amb l'obra. El teatre roman com el nostre mitjà més racional.